

[Aksel Larsen.]

paa Rigtigheden af de Redegørelser, han faar fra den kommanderende General. Men det, man kan forvente af en Minister, er, at han er i Stand til at sammenligne de forskellige Redegørelser, der gives til forskellig Tid, og se, om de harmonerer med hinanden. Ministeren siger selv, at han snart synes, han har udtalt sig tilstrækkeligt længe, og da Ministeren aabenbart betragter sig som Defensor for enhver Pris af General Gørtz, kan jeg i og for sig give Ministeren Ret: han har udtalt sig 4-5 Gange for meget her i Tinget. Der er nemlig mellem Ministerens Redegørelse her i Tinget og det, der i øvrigt foreligger offentligt tilgængeligt om denne Sag, saa megen Modstrid, at det ikke kan være en udtømmende og rigtig Redegørelse, vi har faaet. Det kan vi andre indse, Ministeren bør ogsaa kunne indse det, og derfor kan Ministeren i hvert Fald ikke forvente, at Tinget skal erklære sig tilfreds med de Redegørelser, vi har faaet, eller at vi skal sige, at vi dermed for vort Vedkommende betragter denne Sag som afsluttet.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Paa Embeds Vegne, tror jeg, maa det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen være utilfreds med alt, hvad der bliver sagt fra min Side, saa det er der ikke noget at gøre ved.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Jeg ønsker ikke — og jeg er overbevist om, at det høje Ting heller ikke ønsker det — at starte en stor Debat med det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen paa nærværende Tidspunkt, og dette er heller ikke nødvendigt. Men jeg finder det rimeligt og naturligt, at jeg paa tilsvarende Maade, som det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard gjorde det, siger, at jeg ikke kan tiltræde de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen fremsatte.

Naar det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen var overmaade rørt over den politiske Frihed, som efter et halvt Aars Forløb var givet i Nordslesvig, røber dette efter min Opfattelse en Tankegang, som jeg maa tilstaa, at jeg er ikke saa lidt fjernt fra. Jeg vil ogsaa gerne have Lov til at sige til det ærede Medlem, at den Omstændighed, at han og hans Parti og Regeringspartiet har gennemført en Ordning, som andre er imod, først og fremmest Det radikale Venstre som Parti og dernæst en meget betyde-

lig Del af Det konservative Folkeparti, dog ikke kan medføre, at det ærede Medlem med Rette kan forlange, at vi ikke skal blive ved med at hævde vor Anskuelse og arbejde for, hvad vi mener er ret og rimeligt. Jeg tror, at der fra vor Side er vist Hensynsfuldhed i vor Bedømmelse. Jeg synes, at jeg i min Omtale af Flertallet, ogsaa af det ærede Medlem og hans Parti, altid har talt om denne Sag paa en Maade, som var hensynsfuld, og sagt, at hvis Modparten havde sejret, saa havde man i Sandhed ikke faaet selv den Frihed, som det ærede Medlem har givet. Men dette kan ikke — saaledes som jeg ogsaa har sagt det adskillige Gange under denne Finanslovbehandling — medføre andet end, at jeg synes, vi her har et Forhold til rette, og at det vilde være godt og lykkeligt, om vi hurtigst muligt vendte tilbage til den Ordning, vi traf i 1920.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Frede Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Frede Nielsen: Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard fandt i det, han kaldte stærke Udtryk fra min Side, en stigende Usikkerhed hos mig med Hensyn til Ordningen. Jeg synes, det er en Talemaade og ærlig talt ikke andet. Jeg kunde gøre Genæld og saa var vi lige vidt. Jeg synes, man maa videre end dertil. (*Bertel Dahlgaard:* Saa kan De jo standse!). Ja, ja, men jeg skal ogsaa standse.

Jeg skal til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sige, at jeg nu ikke var rørt til Taarer over den politiske Frihed, vi har indrømmet Tyskerne. Jeg nævnte det i Forbindelse med det, som jeg synes er kedeligt, nemlig at man fremstiller Forholdene i det hele taget i denne svære Overgangstid i Nordslesvig, som om der fra dansk Side begaas fuldstændig uretfærdige Handlinger imod det tyske Mindretal. Det ærede Medlem forlangte Ret for sig selv og andre til at virke for det, de har anset for rigtigt ogsaa i denne Sag, men en saadan Ret har jeg dog aldrig søgt at forholde dem. Jeg har udtrykkeligt, baade i min første Tale her under Finanslovdebatten og yderligere for kort Tid siden sagt, at de Bemærkninger, jeg kom med i min første Tale, ikke var rettet mod Bemærkninger, der var fremsat her i Tinget. Det er Kredse uden for Politikernes snævrreste Kreds, som jeg henvendte mig til i de Betragtninger; jeg mente, at de var ude i saa stærk en Kritik, at den virkelig var ubillig mod Danmark. Jeg ved meget vel, at der nu rejser sig mange Vanskeligheder,